

РЕШЕНИЕ

№ 6075

гр. София, 05.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Бранимира Митушева
Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **4925** по описа за **2020** година докладвано от съдия Зорница Дойчинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по подадена от Дирекция “Инспекция по труда“- С. област, към ИА „Главна инспекция по труда” жалба срещу Решение от 12.03.2020 г., постановено по НАХД № 18051 по описа за 2018 г. на СРС, НО, 22-ри състав, с което е отменено НП № 23-002930/29.10.2019 г., издадено от директора на Д “Инспекция по труда“- С. област към ИА „Главна инспекция по труда”, с което на [фирма], на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда /КТ/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 лв. за нарушение на чл. 61, ал. 1 КТ, вр. чл. 1, ал.2 КТ.

В касационната жалба са изложени възражения за това, че съдът неправилно е приел, че между [фирма] и Е. В. не е имало трудово правоотношение, е се касае за провеждана учебна практика в обекта от страна на В.. В представените договор за провеждане на практически обучение, изрично е договорено, че училището задължително осигурява наблюдаващ учител на учениците, който да представлява училището. При извършената проверка на място на 29.08.2020 г. е установено, че такъв учител не е присъствал, както не са присъствали и други ученици на практиката. По тази причина счита, че В. не е била на учебна практика, а е работила по трудово правоотношение, без наличието на трудов договор. Дори да се приеме, че В. е била на

учебна практика, то съгласно Наредба № 1/08.09.2015 г., чл. 9, ал.9, работодателят следва да сключи трудов договор по чл. 230, ал.1 КТ с обучаващото се лице и то най-късно две седмици преди началото на учебната година. Моли за отмяна на съдебното решение и потвърждаване на оспореното НП.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юк И., който поддържа жалбата и моли за отмяна на решението. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касация – [фирма], се представлява в съдебно заседание от адв. К., която оспорва жалбата и моли за нейното отхвърляне. Счита решението на СРС за правилно и законосъобразно и моли същото да бъде оставено в сила. Претендира разности.

Представителят на софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административна съд С.-град, четвърти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите от СРС писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 29.08.2019 г. и 17.09.2019 г. била извършена проверка от служители на Д “Инспекция по труда”-С. област към ИА „Главна инспекция по труда” по спазване на трудовото законодателство, с обект на проверката хидропарк „Вятърни Мелници“, находящ се в [населено място], стопанисван от [фирма]. Резултатът от проверката бил отразен в протокол за извършена проверка № ПР1928661/24.09.2019 г.

От проверката било констатирано, че дружеството, в качеството на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ не е сключил трудов договор с Е. В. при постъпването ѝ на работа, която престирала работна сила за дружеството, което представлява нарушение на чл. 61, ал.1 КТ. Установено е, че в момента на проверката, лицето е преспирало труд, а именно работи като „хостеса“, което е декларирано и от В., която посочил, че работи с работно време от 09.00 ч. до 13.00 ч. първа смята, от 13.00 ч до 14.00 ч. втора смяна и от 14.00 ч. до 18.00 ч., с почивни дни в неделя и с трудово възнаграждение в размер на 40,00 лв. на ден.

Въз основа на така описаната фактическа обстановка и отразеното в протокола от извършената проверка, главния инспектор при Д ИТ-С. област, издал АУАН № 23-002930/24.09.2019 г., в който е отразено, че дружеството [фирма], в качеството му на работодател, не е уредило отношенията си с Е. В. като трудово правоотношение, като не е сключило трудов договор с нея преди постъпването ѝ на работа, тъй като тя престирала труд в деня на проверката като хостеса. В. е декларирала тези обстоятелства в декларация.

АУАН е съставен в присъствието на представител на дружеството, който го е подписал като е заявил, че ще представи възражения в срок. Такива са представени в тридневен срок.

Към преписката е представен договор № 20190322/22.03.2019 г., сключен между [фирма] и СУ „Х. Б.“, [населено място] за провеждане на практическо обучение за учениците от 8-ми, 10-ти и 12-ти клас за времето от 01.06.2019 г. до 01.09.2019 г. Съгласно чл. 2.3 от договора, училището задължително осигулява наблюдаващ учител на учениците, който да представлява училището и да провежда практическо обучение на учениците в реални условия. Видно от приложение № 1 към договора, Е. В. е включена в списъка на учениците, които ще участват в практическото обучение.

По време на проверката Е. В. е попълнила декларация, с която е декларирала, че е на училищна практика в хидропарк „Вятърни Мелници“ от 17.06.2019 г., посочила е каква дейност извършва „хостеса“, в какъв часови диапазон, кога са почивните ѝ дни, и какъв е размера на възнаграждението, което получава.

В последствие, след съставянето на АУАН, заедно с възраженията срещу АУАН, е представила обяснение, в което е посочила, че е на учебна практика в хидропарка, какви дейности извършва, че получава бакшиши от клиентите, като пари от дружеството не получава. Дават им сандвичи, безалкохолни, тениски на дружеството.

Въз основа на така съставения АУАН, директорът на Д „ИТ“- С. област е издал НП № 23-002930/29.10.2019 г., с което на [фирма], в качеството му на работодател по смисъла на §1, т.1 ДР на КТ, на осн. на чл. 416, ал. 5, във вр. с чл. 414, ал. 3 КТ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лева.

В НП е възприета изложената в АУАН фактическа обстановка, като е посочено, че дружеството не е уредил отношенията при предоставяне на работната сила като трудови, като не е сключил трудов договор с Е. В. преди постъпването ѝ на работа. При проверката на обекта на 29.08.2019 г., лицето е заварено да престира труд, а именно да работи като хостеса. Като дата на нарушението е посочена датата 29.08.2019 г. а като нарушена разпоредба е посочена разпоредбата на чл. 61, ал.1 КТ, вр. чл. 1, ал.2 КТ.

НП е връчено на представител на дружеството на 01.11.2019 г.

Със Заповед № 3-0058 от 11.02.2014 г. на изпълнителния директор на ИА „ГИТ“ е делегирал на директорите на Д „ИТ“ правомощията да издават НП по АУАН, издадени от инспектори и от лица от Д ИТ, посочени в чл. 21, ал.2 от Устройствения правилник на ИА „ГИТ“.

Със Заповед № 3-0024/08.01.2019 г., изпълнителният директор на ГИТ е оперделил териториалния абхват на контролната дейност на служителите в Д ИТ, като на територията на Софийска област се включват и [община].

Съобразявайки така описаната фактическа обстановка, СРС е постановил обжалваното решение от 12.03.2020 г. по НАХД № 18051/2019 г., с което е отменил НП № 23-002930/29.10.2019 г., издадено от директора на Д „ИТ“-С. област, към ИА „Главна инспекция по труда“. За да отмени оспореното НП е приел, че не са на лице белезите на трудово правоотношение във връзка с дейността, осъществявана от Е. В., тъй като се касае за учебна практика.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

При така установените факти, настоящия касационен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане е решение от 12.03.2020 г. по НАХД № 18051/2019 г., с което СРС, 22-ри състав е отменил оспореното от наказаното лице НП № 23-002930/29.10.2019 г., издадено от директора на Д „ИТ“-С. област към ИА „Главна инспекция по труда“, с което на [фирма] е наложено административно наказание в размер на 2 000 лв. за нарушение на чл. 61, ал.1 от КТ.

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Съдът намира подадената жалба за неоснователна, а решението на СРС за правилно и законосъобразно, поради следните съображения.

Контролът за правилност на съдебния акт, дължим от настоящата съдебна инстанция, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които се следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена от [фирма], допустима жалба.

Настоящият касационен състав счита, че са правилни изводите на районния съд относно съответствието на АУАН и съставеното въз основа на акта НП, с процесуалните правила за тяхното издаване. АУАН е издаден от компетентен орган – главен инспектор в Д „ИТ“-С. област към ИА „Главна инспекция по труда“ компетентен съобразно Устройствения правилник на ИА ГИТ, а НП от директора на Д „ИТ“-С. област към ИА „Главна инспекция по труда“, упълномощен по съответния ред, за което са представени доказателства. Двата акта съдържат предписаните от закона реквизити като минимално изискуемо съдържание - чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. АУАН и НП съдържат описание на нарушението, а обстоятелствата при извършването му са конкретизирани в пълнота. При издаването им е спазен процесуалния ред за това, като е налице редовна процедура по връчването и на двата акта. При издаването им е спазен процесуалния ред за това. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от ЗАНН /ТП № 1/27.02.2015г. по т.д. № 1/2014г. на ВКС и ВАС/.

Оспореното решение е издадено при спазване на материалните разпоредби.

След анализ на събраните по делото доказателства, настоящия състав намира, че по делото се доказва, че към датата на извършената на място проверка – 29.08.2019 г., лицето Е. Е. В. не е имала сключен трудов договор с [фирма]. в качеството му на работодател. Това обстоятелството не се спори по делото. Спорен е въпросът това било ли е необходимо. Безспорно е по делото, че Е. Е. В. е ученичка в ОУ Х. Б., [населено място]. Между учебното заведение, представлявано от директора му и [фирма] е налице сключен договор за провеждане на практическо обучение за учениците от 8-ми, 10-ти и 12-ти клас за времето от 01.06.2019 г. до 01.09.2019 г. Видно от приложение № 1 към договора, Е. В. е включена в списъка на учениците, които ще участват в практическото обучение. В тази връзка, правилно СРС е приел, че се касае за провеждане на учебна практика, част от която е Е. Е. В. и въз основа на нея е предоставяла своите услуги. В. е била на обекта като част от ученическа практика, за която има сключен договор, въз основа на който следва да извършва определени дейности в определен времеви диапазон и съответно с почивен ден. В този смисъл не може да се приеме, че В., вместо на учебна практика е била на работа, да престира своя труд за дружеството, без наличието на трудов договор. Не са налице доказателства, които да оборват направените от СРС изводи относно характера на

отношенията между Е. Е. В. и [фирма], а именно не трудови такива, а провеждане на учебна практика. Липсата на наблюдаващ учител на обекта, в деня на провешката, не може да опровергае направените изводи и да доведе до извод за наличие на трудово правоотношение. Това може да представлява неспазване на договор между договарящите страни, но не и да промени характера на отношенията. Също така, липсата на други ученици, които да са присъствали в деня на проверката, не може да доведе до друг извод. От една страна никъде не е отразено, че на обекта не е имало други ученици на учебна практика, а от друга страна липсата на такива не означава, че В. не е била на учебна практика, а е простирила труд по трудово правоотношение.

Доколкото в НП липсват изложени мотиви относно липсата на трудов договор по чл. 230, ал.1 КТ, съгласно изискванията на Наредба № 1/08.09.2015 г. за реда и условията за провеждане на обучение чрез работа, то и позоваването на тази наредба едва в съдебния процес, е недопустимо, тъй като по този начин се дописват мотивите на НП. Също така, това е съвсем различно основание за налагане на наказание, което не е отразено в оспореното НП. В процесното НП е прието, че В. предоставя труд по правоотношение, неуредено като трудово, като е отхвърлено твърдението на [фирма], че е налице провеждана учебна практика. А в съдебния процес, се цели да се докаже, че в същност има такава практика, но не е спазен реда за провеждане ѝ, като не е сключен договор. Доколкото второто не е предмет на НП, то и не следва да се обсъждат тези възражения. Дори да се установи, че това е така, НП отново ще подрежи на отмяна, доколкото липсва нарушението, за което е санкционирано дружеството.

Предвид изложеното, съдът не намира основание за отмяна на оспореното решение, поради което същото следва да бъде потвърдено.

На жалбоподателят не се дължат разноски, предвид изхода на делото.

Ответникът, чрез адв. К., е направил искане за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение, в размер на 300,00 лв., съобразно представения списък по чл. 80 ГПК. Предвид изхода на делото, такива се дължат.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав.

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 12.03.2020 г., постановено по НАХД № 18051/2019 г. на Софийски районен съд, 22-ри състав.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция Главна инспекция по труда ДА ЗАПЛАТИ на [фирма], с ЕИК[ЕИК] сумата от 300,00 лв. направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

